

ДУМА

Всичко за вѣстника се адресира: до
Наранвановъ & Влаховъ—Плѣвень.

СЕДМИЧЕНЪ НЕЗАВИСИМЪ ВѢСТНИКЪ.

Урежда редакционенъ комитетъ.

Писма и рѣкописи не се поврѣщатъ на изпращачитѣ.

Споменъ

4-й Плѣвенски полкъ има нѣколко бѣлѣжити дати прѣзъ врѣме на освободителната война, като 16/X при Одринъ, 4 и 5/XI при Чаталджа, 3 до 20/III при Акаланскитѣ висоти, но най-неизлѣчима и памѣтна за IV и I дружина ще остане датата 17 юлий 1913 год.

Въ тоя день шепата борци по водителството на своятъ милъ дружиненъ командиръ Подполковникъ Спирдоновъ отстояваха геройски атакитѣ на грѣцкитѣ пѣлчища при Мехомия. Градъ отъ куршуми, шрапнели и гранати оглушаваха съ своя пукотъ и трѣсъкъ балканскитѣ висоти на Пирина и Рила.

Борцитѣ реднѣха. Наставаше сѣдбоносенъ моментъ за отечеството и честта на полка. Грамадни неприятелски маси настѣпватъ и се готвятъ да унищожатъ шепата юнаци и отворятъ пѣтя си, за да забиятъ ножа въ сѣрдцето на България.

Горчиво се мамѣха . . . Славнитѣ 4-а и 1-а дружини имаха още достойни (храбри) водители и борци. Поведоха се стремителни атаки. Само за нѣколко часа паднаха убити и тежко ранени най-храбритѣ офицери и войници.

Подполковникъ Спирдоновъ още съ нездравѣли рани отъ Чаталжанския бой остана самъ въ тоя адски огънь, въ който моментъ съ помощта на едва оцѣлелата 1-а дружина и свойтѣ юнаци повѣде стрѣмителна атака.

Войницитѣ окуражени отъ личния примѣръ на слоя достоенъ началникъ, съ грѣмогласно „ура“ и „напрѣдъ“ отбиваха яростнитѣ атаки на подлия византиецъ, който съ послѣдни усилия напрѣдваше да скѣса желѣзниятъ кордонъ, ала загубата бѣше тежка — непоносима.

Тукъ пронизани отъ вражески куршумъ паднаха вѣрнитѣ синове на отечеството: милията и незабравимъ дружиненъ командиръ на IV-а дружина Подполковникъ Спирдоновъ, Капитанъ Телимахъ Илиевъ, Подпоручикъ Анко Найденовъ, Подпор. Станковъ и 67 подофицери и войници.

Поклонъ прѣдъ далечниятъ Ви гробъ незабравими другари!

За тия борци на 20 т. м. ще се отелужи панахида при памѣтника съ участието на 4-ий Плѣвенски Н. Ц. В. полкъ.

Поканватъ се всички другари участващи въ освободителната война, гражданки и граждани да присѣтствуватъ на панахидата.

Плѣвень, 14/VII 1914 год.

Отъ останалитѣ живи участници борци.

Димитру Константинову

(Благодетеля на Плѣвенскитѣ сираци и немощни старци).

Да, има още човѣщина въ човѣка!
Въ България все има синове,
Що съ гордостъ ний да сочиме на всѣка
Държава днесъ, що варваръ ни зове.

Срѣдъ Плѣвеня, наредъ съсъ Мавзолея,
Чужденеца ще вижда скромненъ домъ
За немощни — достойна епопея
Слѣдъ тежкия за родний край погромъ.

И когато въ хуманото си дѣло
Дарителтъ, обрадванъ погледъ сиръ —
Лъчезарностъ огрѣ ще морно чело,
Съ добри дѣла разбра-ще какъ се мръ.

Ив. Кириловъ.

Къмъ пропасть!

Заема утвърденъ.

Да ли той трѣбваше да се склучи въ Берлинъ или Парижъ е единъ въпросъ върху когото може много да се каже. Доводитъ за едина или другия сж повече отъ субективно политическо естество, ако не излѣзе вѣрно, че парижкитѣ банки сж давали пари безъ гаранции. Но даже и тогава за противницитѣ, привърженици на тройния съюзъ, има едно обстоятелство, което би ги накарало да прѣдпочитатъ Берлинъ прѣдъ Парижъ, а то е: ако тѣ, като до-

бри българи, ако наистина е останало у тѣхъ достойнство на Българинъ, сж убедени, че отъ 28 юлий миналата година пѣтя съ тройната антанта е гибеленъ за България.

Ще рече за мотивитѣ, по които се прѣдпочете Берлинъ прѣдъ Парижъ, правителството може да застане на известно гледище и да стои до като бждатъ удобрени тѣ.

Но за начина, по който се прѣкара заема въ камарата правителството е на гибеленъ пѣтъ!

Този пѣтъ е толкова по опа-

сенъ, защото той отваря начало на една анархия, която може да погуби Конституционна България.

Защото:

Ако вчера вие, сподвижници на едно либерално правителство прѣкарахте въ едно безредие единъ толкова важенъ заемъ, когато неможа да се провѣри кой за какво гласува — утрѣ, ако не вие, то други могатъ да трѣгнатъ по този пѣтъ. И тогава парламентаризма става фикция. Ние вече чуваме, че министръ прѣдседателя се билъ закаралъ какво по тоя начинъ щѣло да мине прѣкрятяването на едно дѣло, въ което е ангажирана честта на цѣлата нация; а не е чудно да погребатъ по сжщия начинъ и избирателния законъ, па и всички закони, които струватъ толкова борби и жертви.

Тогава?

Боя се да отговоря на тоя въпросъ. Защото слѣдъ незабравимия погромъ — да се отворятъ вратитѣ на другъ е лудостъ.

Наистина скандала по дебатитѣ на заема стои вънъ отъ всѣки парламентаренъ редъ, но за това оня, който е поставенъ да се вслушва въ онова що става въ камарата, конституционенъ дългъ му се налагаше да намѣри изходъ.

И този изходъ би билъ напълно конституционенъ, ако личния режимъ въ управлението на политическа България не се е изродилъ въ диктаторство.

Личния режимъ даде заповѣдта за атаката на Чаталджа; сжщия продиктува погрома на 16 юни 1913 год. все пакъ той грубо прѣкъсна една слѣдвана политика отъ редъ години до 4 юни миналата година и днесъ пакъ той поощри едно беззаконие, а може би ше стори сжщото и по прѣкрятяване на фамозното дѣло на отечество-спасителитѣ.

Начина по който се прѣкара заема и биде утвърденъ — трѣбва да стане въпросъ на деня. Будното българско гражданство трѣбва да се стрѣсне, да застане на мѣстото си, и съ всички позволени срдѣствъ отъ закона, енергично да изкаже своето въз-

мушение, гдѣто така грубо се потѣпква парламентаризма.

Защото несторимъ ли това — личния режимъ става неуязвимъ. Той нанася послѣденъ ударъ на конституцията. И ний се прѣобръщаме отъ страна гдѣто трѣбва да управлява истинското мнозинство въ страна, гдѣто се натрапва, съ нечуванъ цинизмъ, автократизма.

Всеизвестенъ фактъ е, че гласоветѣ срѣдъ народа дадени за опозицията прѣвишаватъ гласоветѣ дадени за правителството; всѣки знае че първитѣ избори дадоха меншество на правителството и трѣбваше да се прибѣгне до едно антиконституционно срдѣство и чрѣзъ новитѣ земи правителството получи едно прѣвидно болшинство; знайно е, че опозицията еднотушно се противопостави на заема. И въпрѣки, че не е конституирано какво всички правителствени, безъ изключение, защото мнозина, чува се, че искали да манифестиратъ недоволството си съ обструкция, но и не би искали да гласуватъ, — сж гласували за заема — прѣдседателството въ камарата е обявило, че мнозинство имало.

Може ли да се приеме това всичко за законно?

Шефоветѣ на опозиционнитѣ партии отказватъ, че заема е приетъ съ болшинство.

При това безредие, както е гласуванъ заема и при липса на възможностъ да се провѣри вѣроятността — какъ е могло да се поднася рѣшението на камарата за промулгация?!

И когато този въпросъ се изнесе срѣдъ народа!

И когато се поеме отъ стѣжда на стѣжда! И когато този многострадаленъ народъ подири смѣтка!

— Лудостъ! Безумие! — е отговора на тия запитвания. То отваря вратитѣ къмъ другъ държавенъ сждъ, то ни води къмъ анархия.

И българския народъ трѣбва: или да направи невъзможни тия посѣгателства къмъ неговата автономностъ или да обори глава и се прости съ хубавия си свободенъ животъ като остави базиргани и черкези да вилнеятъ въ родината му.

Изъ „Златната книга“.

Какво казватъ турцитѣ за „паметницитѣ на свободата“.

До освободителната война (1912—1913 год.) „паметницитѣ на свободата“ — светитѣ мѣста — въ Плѣвень, Пордимъ, Бѣла и Горна-студена сж били посетени отъ множество турци, жители отъ сѣверна и южна България и отъ разнитѣ крайща на Отоманската империя. Всѣки отъ тѣхъ е счелъ за нужно да впише въ страницитѣ на „златнитѣ

книги“ чувствата и мислитѣ си, които сж го вълнували въ момента, когато е разгледвалъ „паметницитѣ на свободата“. По важното отъ записаното въ „златнитѣ книги“ е прѣведено на български още прѣзъ 1912 год. и отпечатено въ отдѣлна брошура, която се продава при мавзолеитѣ.

Прѣзъ врѣме на освободителна-

та война мнозина турски офицери — плъници отъ армията на Яверъ и Шукри паша сж посѣтили светитѣ мѣста въ Плъвенъ. Една голѣма група отъ тѣхъ, дошла отъ София инкорпоре, е посѣтила мавзолея на зеленитѣ гори, въздигнатъ въ сърдцето на чаровния по хубостта си Скобелевъ парк-памятникъ музей. Въ „златната книга“ при Скобелевия кабинетъ-музей тѣ сж записали по турски слѣднитѣ редове:

„Колкото повече времето ще отдалечава турското племе отъ славнитѣ, пълни съ героизмъ на нашитѣ бащи, плъвенски дни, толкова по вѣрно ще се оцѣняватъ славнитѣ борци отъ плъвенската епопея. На 30 августъ 1877 год. кованджикския гребенъ и кованджикската долина бѣха най-кръвавия кюмюнъ и за двамата героични неприятели. Тукъ, на тоя гребенъ и въ тая долина на смъртъта, загинаха хиляди и хиляди безименни герои и отъ двѣтъ страни. Табиитѣ *Иса-Ага, Реджеве-бей, Талатъ-бей, Юнусъ-бей* навѣки ще будятъ въ душата на османлията мили спомени за борци неустрашими. Нашия най-дълбокъ поклонъ прѣдъ паметъта на загиналитѣ борци“.

25/VI 1913 г.

Одрински защитници.

Слѣдватъ подписитѣ на нѣколко полковници, подполковници, майори и пр. и пр.

Слѣдъ освободителната война, слѣдъ Цариградския миръ, турцитѣ отново тръгнаха на свето поклонение въ Плъвенъ.

На 12 май 1914 год. „Паметниците на свободата“ въ Плъвенъ сж били посѣтени отъ група турски туристи изъ Цариградъ, прѣдвождани отъ добръ известния въ Турция туристъ *Али Хайдаръ*, прѣподавателъ по история и география при Коненската турска гимназия. Той е записалъ въ „златната книга“ при мавзолея на зеленитѣ гори слѣднитѣ редове:

„Който османлия иска да види съ очитѣ си най-славната страница отъ Отоманската история, нека дойде тукъ, въ Плъвенъ. Прѣди 37 години тукъ, въ околността на Плъвенъ, се разигра най-кръвавата драма между два велики народа. Въ тая крвава драма нашитѣ бащи и дѣди изтъгнаха прѣдъ свѣта вѣковния героизмъ на турското племе. Тукъ, на тая свещена за османлиитѣ мѣстностъ азъ дълбоко почувствахъ и оцѣнихъ величието на нашия, турския героиченъ народъ.“

Да, Плъвенъ привлича вниманието не само на османлиитѣ, а и на всички други народи, които адмириратъ героитѣ, загинали въ борбата за висшитѣ отечествени интереси на племето. Крайно желателно е тия чаровни, по хубостта си „па-

метници на свободата“ да бждатъ посѣщавани отъ всички отоманци, за да взематъ възвишенъ примѣръ за беззавѣтенъ героизмъ, проявенъ отъ бацитѣ и дѣдитѣ.

Творителитѣ на тия чаровни паметници-паркове, мавзолеи, паметници кжщи-музеи най-много сж услужили на българското отечество, защото съ тия чаровни творения тѣ сж посочили на бждащитѣ български поколѣния възвишенъ примѣръ на беззавѣтенъ героизмъ. Ето защо въ страницитѣ на тая „златна книга“ азъ изказвамъ своята искрена администрация на оная творческа ржка, чрѣзъ която българското племе въздигна тия великѣ дѣлни спомени за героитѣ отъ славнитѣ плъвенски дни“.

12/V 1914 г.

Подписъ:

Али Хайдаръ, прѣподавателъ по история и география при Коненската гимназия, внукъ на Тахиръ-паша, комендантъ на плъвенскитѣ защитници.

На 15 май 1914 година народнитѣ прѣдставители турци, отъ новитѣ земи, *Исмаилъ Хакъ-бей* отъ Ксанти, *Мехмедъ Джалиль* отъ Гюмурджина, *Хаджи Хюсни-бей* отъ Дедеагачъ, водени отъ *Шакиръ Зааде* Варненски народенъ прѣдставителъ сж посѣтили светинитѣ въ Плъвенъ. Въ Мавзолея на зеленитѣ гори тѣ сж възложили върху коститѣ на героитѣ вѣнецъ отъ живи цвѣтъ, съ надписъ на лентата: „*На плъвенскитѣ герой. Отъ турскитѣ, народни прѣдставители отъ Българското XVII Граодно Събрание.*“

Въ „златната книга“ чрѣзъ ржката на *Мехмедъ Джалиль*, по турски, сж записани слѣднитѣ трогателни редове:

„Всѣки турчинъ, който посѣти Плъвенъ, бива поразенъ отъ възшебнитѣ паркове-памятники, мавзолеитѣ и паметницитѣ кжщи-музей. Това сж паметници на свободата, израсли върху земята, изобилно напоена съ турска и руска юнашка кръвъ. Хвала и слава на българския народъ дѣто е въздигналъ тия възшебни спомени за борци неустрашими, синове на турската и руска земи, герои на незабравимитѣ отъ вѣковетѣ плъвенски дни. Тия чаровни спомени на крвавата плъвенска борба, живо ни напомяна вчерашната война между България и Турция гдѣто безумно се пролѣ турска и българска кръвъ, за да спечелятъ вѣковнитѣ врагове на турското и българско племе...“

Да, нѣма въ свѣта по знаменита мѣстностъ за османлиитѣ отъ Плъвенъ. Той, Плъвенъ, е гордостъ за турцитѣ и щастието за българитѣ. Ние искрено се поклонихме прѣдъ паметницитѣ на свободата, и отъ все сърдце се помолихме на Всеви-

шния да закрѣпи и съ вѣкове продължи искреното, добросърдечното приятелство и съседство на двата героични народа, турския и българския, за да могоатъ задржно, рамо до рамо, да водатъ борба съ враговетѣ въ защита на общитѣ отечествени интереси.

Върху тая страница на „златната книга“ поднасяме нашитѣ най-сърдечни благодарности г-ну Ст. Заимову, творецѣтъ на „паметницитѣ на свободата“, за радушия приемъ, направенъ намъ отъ негова страна“.

15/V 1914 год.

Подписали народни прѣдставители: 1) *Исмаилъ Акъ-бей*, отъ Ксанти; 2) *Мехмедъ Джалиль*, отъ Гюмурджина; 3) *Хаджи Хюсни-бей*, отъ Дедеагачъ; 4) *Шакиръ Зааде* отъ Варна.

Слѣдъ завръщането си въ София народнитѣ прѣдставители турци отъ новитѣ земи, по телеграфния апаратъ при Народното Събрание сж изпратили Заимову слѣдната телеграма:

Плъвенъ

Скобелевъ паркъ-памятникъ *Заимову.*

„За радушия приемъ и любезното внимание, което ни указахте по случай посѣщението на бойнитѣ плъвенски полета, които врѣзаха въ сърдцата ни най-мили спомени, Ви благодаримъ сърдечно.“

Народни прѣдставители: *Хюсни, Исмаилъ, Джалиль, Шакиръ.*

Въ сжщия день, 15 май, и въ сжщитѣ часове прѣзъ деня, когато народнитѣ прѣдставители отъ новитѣ земи сж разглеждали паметницитѣ на свободата, заедно съ тѣхъ сж разглѣждали мавзолеитѣ, музеитѣ и парковетѣ-памятники ученицѣтъ отъ варненското класно училище Руждие, придружени отъ всичкитѣ ученици и ученички отъ плъвенскитѣ турски основно и класно

училища. При мавзолея на зеленитѣ гори, по разпорѣждането на г-нъ Заимовъ, народнитѣ прѣдставители и ученицѣтъ, събрани въ група, били фотографирани за споменъ на посѣщението имъ. Слѣдъ фотографирането турскитѣ ученици изпѣли въ хоръ „Шуми Марица“ и „Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува“.

Директоритѣ и прѣподавателитѣ при варненскитѣ и плъвенски училища сж записали слѣднитѣ редове въ златната книга при мавзолея на зеленитѣ гори:

„Ние, директоритѣ и прѣподавателитѣ при варненскитѣ и плъвенски основни и класни училища, придружени отъ ученицѣтъ си, посѣтихме мавзолеитѣ, музеитѣ и дивнитѣ по хубостта си паркове-памятники. Тия великолѣпни спомени за борци-великани отъ славнитѣ плъвенски дни сж отъ голѣма важностъ за насъ новитѣ турски поколѣния. Въ плъвенскитѣ окопи турското племе удиви свѣта съ своя възвишенъ патриотизмъ и героизмъ. Нека тоя беззавѣтенъ героизмъ на нашитѣ бащи и дѣди служи за горѣщъ примѣръ на бждащитѣ турски поколения.“

Българския народъ, чрѣзъ въздигането на тия възшебни мавзолеи и паркове-памятники, е извършилъ едно високо благородно дѣло, единствено въ международния животъ на великитѣ и малки народи. Ние се кланяме прѣдъ това високо благородно дѣло на българското племе и благодаримъ отъ все сърдце на оновова, който взема инициативата и вложи всичката си творческа енергия по въздигането на мавзолеитѣ, и парковетѣ-памятники“.

15/V 1914 год.

Слѣдватъ подписитѣ на директоритѣ и прѣподавателитѣ (около 15 на брой) при варненскитѣ и плъвенски основни и класни училища.

Какво трѣбва да знае обществото.

До Господина *Министра на Войната.* Ст. София.

Жалба отъ Бочо Вълевъ.

търговецъ-книжаръ въ г. Ловечъ

Господинъ Министре,

Прѣзъ балканскитѣ войни отечествения си дългъ отбихъ въ 34 пѣх. Троянския полкъ. На 5 юли 1913 г. бѣхъ неволень плѣникъ. Дойдохъ си въ Ловечъ и при първа възможностъ се отправихъ да търся частъта си. По пътя, заедно съ хиляди войници ни върнаха въ гр. Севлиево, гдѣто ни оставиха за гарнизонъ. Тамъ

прѣстоехме нѣколко дни и на 6-ий августъ, съгласно министерската заповѣдъ за общата демобилизация, увольниха и менъ отъ 34 допълняюща рота, за което притежавамъ уволнителенъ билетъ № 43 отъ 6

августъ 1913 година, Завърнахъ се въ Ловечъ и се прѣдадохъ на моята мирна работа — книжарска тръговия. На 25 августъ се яви въ магазинъ ми поручика отъ 34 Тр. полкъ *Тотевъ и не арестова.* Това ме изненада. Поискахъ да знамъ отъ гдѣ и защо е това. Каза ми се, че заповѣдъ за моето арестоване е далъ пом. пол. к-рѣ г-нъ *Подполковникъ Димитър Йосифовъ*, защото съмъ

ПОДЛИСТНИКЪ.

Сириусъ.

Писма до запасни войници.

До Савчо Петровъ

с. Прѣсяка, Ловчанско.

Още не е изличенъ изъ паметъта ми скжпия споменъ за тебъ. Дори и сега ясно виждамъ прѣдъ себе си тоята внушителна юнашка фигура. Спомнямъ си какъ ти, като взводенъ подофицеръ, храбро ни води въ три жестоки войни; навсѣкждѣ бѣ съ насъ и всѣкога прѣвъ ни повеждаше въ боя.

България се гордѣе съ хиляди герои като тебе, но какво направи тя за вась? — Това ли, че увеличи цѣната на тютюна и намали клечкитѣ на кибрита въ кутиитѣ? Твоего име, както и имената на нашитѣ другари — убити или живи, сж неизвѣстни. Съ вашитѣ недостижими по величие дѣла се перчатъ сега разни генерали по вѣстницитѣ и мнозина депутати въ Камарата.

Цѣла година диримъ само виновници, но никой не се сѣти да подири безименнитѣ герои и да въздаде заслужената похвала на тѣхнитѣ епически подвизи. Твоео име още не е поменато въ никой вѣст-

никъ, като че ти нѣмашъ име! Нашитѣ вѣстници ежедневно даватъ портретитѣ на всевъзможни прѣстѣпници, било български или международни, но твоя портретъ никога нѣма да види бѣлъ свѣтъ, както и портретитѣ на хиляди юнаци, загинали за България самоотвержено по безкрайнитѣ тракийски полета. Ние знаемъ портрета на мадамъ *Кайо*, на *Принчичъ*, на *Едхемъ Рухи*, но не заемъ още кой български офицеръ или войникъ прѣвъ е излѣзълъ на *Айвазъ-Баба* и прѣвъ е падналъ убитъ.

Видѣлъ ли си нейдѣ досега портрета на артилерийския капитанъ *Горановъ*, разкъсанъ отъ бризантна граната на *Айвазъ-Баба* въ момента, когато е командувалъ не само своята батарея, но е излѣзълъ на прѣдъ въ пехотнитѣ вериги, за да ги настѣрчи и прѣвърне въ неокротими морски вълни? Видѣлъ ли си портрета на сѣлселянина си *Петръ Ивановъ*, който оцѣлъ въ всички боеве, за да падне убитъ нѣколко часа прѣди примирието надъ *Мехомия*, когато въ разгара на боя ни разнасяше патрони? Видѣлъ ли си портретитѣ сжщо тѣй на храбро загиналитѣ другари: *Бъкърджиата*, *Лалию Кжтевъ* и стотини други? Сѣтиха ли

се да издигнатъ поне единъ паметникъ ония, които отъ София се наслаждаваха на нашитѣ побѣди. Сѣтиха ли се да побиятъ поне единъ кръстъ нѣкадѣ въ паметъ на погиналитѣ тия, които въ София съ нетърпение очакваха да влѣземъ въ Цариградъ за да дойдатъ слѣдъ насъ и турягъ кръстѣ върху джамията „Св София“?

Но ето Савчо, сега пакъ замиса на барутъ. Сега когато войната започна между Австрия и Сърбия и заплашва да увлече и насъ въ общия крвавъ пожаръ, сжщитѣ ония, които вечно бълнуватъ само войни, безъ нѣкога прѣзъ живота си да сж воювали, пакъ почнаха да чертаятъ грандиозни планове. Пакъ замечтахъ за национално обиденение, което по една страшна ирония на сждбата миналата година се прѣвърна въ национално раздробление. Още мобилизацията у насъ не е обявена, но мнозина отъ тѣхъ вече се мобилизираха... Мнозина вече направиха постѣпки да бждатъ зачислени въ цензурната секция при Главната квартира. А знаешъ ли какво ще рече цензурна секция? — То е едно ново застрахователно дружество, толкова солидно, че животитѣ тамъ е осигоренъ съ хиляда на сто! Тамъ най-бързо се учатъ новинитѣ и най-добръ се гледа сеиръ!

За новини, ако питашъ, засега

нѣма. Знае се само това, че Сърбия, която постѣпи тѣй вѣроломно съ насъ е въ агония. Тя сега се намира въ много по-лошо положение отколкото ние, когато миналата година бѣхме нападнати отъ всички страни. Тя се е обърнала къмъ Гърция за помощъ — поканила я да мобилизира, но Гърция отговорила:

— Ние имаме наистина съюзъ съ вась, но противъ България, а не противъ Австро-Унгария.

Слѣдъ туй Гърция се обърнала къмъ насъ и иска да се споразумѣемъ за подѣлбата на „сръбска“ Македония...

Както виждашъ подлостъта, която Сърбия извърши спрѣмо насъ, сега гърцитѣ искатъ да извършатъ спрѣмо нея. Насъ ни съсипа лакомията и гордостъта; отъ сжщитѣ пороци сега пропада Сърбия.

Дано Богъ поне сега вразуми нашитѣ управници, та да не изпуснемъ питомното, за да гонимъ дивото.

Сърдеченъ поздравъ на всички бивши другари. Кажете имъ да си приготвятъ цѣрв литѣ, защото, може-би, скоро ще настѣпи славния день да отидемъ при гробоветѣ на убититѣ другари-герои за да отслужимъ панахида...

„Прѣпоречиъ“.

билъ „главенъ виновникъ по бунтовъ на 4 юлий м. г.“ Още на 27 августъ 1913 г. жена ми Еленка Б. Вълева отиде въ дома на г-нъ Йосефова и съ слъзи на очи го увѣдоми, че азъ съмъ невиненъ; т. е. наклѣветенъ съмъ отъ мои лични неприятели. Сжщо така и азъ, чръвъ двѣ частни писма и три, подадени по законенъ редъ писмени тѣжби отъ 13, 23 и 25 септември т. г. го увѣдомихъ, че моето обвинение е позорна клѣвета, изходяща отъ лъжци — мои лични неприятели. Молихме за възстановяване на истината да назначи дознание, при което още тогава щѣше да се установи моята абсолютна невиность и непричастность въ прѣдписанитѣ на менъ прѣстѣпления, или пъкъ да ме освободятъ подъ парична гаранция. Прѣдупрѣдихъ го въ тѣжбата си отъ 25. IX, че ще държа отговорно лицето, което противозаконно ми отнѣ свободата, за врѣдитѣ, които ще ми се нанесатъ като търговецъ.

За съжаление, вмѣсто да обърне внимание на всичко това, г-нъ Подп. Д. Йосифовъ при всѣка подадена отъ менъ тѣжба, дохожда въ полковия арестъ и ме обсыпва съ оскърбления и обиди. Тѣй напримѣръ, на 25 септември, по поводъ на подадената ми отъ сжща дата жалба дойде въ ареста и публично ме нарѣче „*ти си прѣстѣпникъ*“; да си мислилъ когато си се бунтувалъ“ и пр. Отне ми перото мастилото, книгитѣ съ които пишехъ тѣжбитѣ си. Прѣдаде ги на караулния началникъ *ф-лъ Христо Коновъ съ заповѣдъ да не ми даватъ, а да се изпратятъ въ дома и защото не съмъ ималъ право да пиша жалби, а можелъ съмъ да подписвамъ само полици и то вънъ, въ караулното помѣщение. Заповѣда тая му наредба да се прѣдаде на всички караулни началници.*

Едва 20—25 дни слѣдъ моето арестуване назначи *Капитанъ Хр. Андреевъ* да произведе дирене на моето обвинение. Последния започна. Повика ме въ канцеларията на своята 6-а рота и близо 1 часъ ме принуждава макаръ невиненъ да се признавамъ за виновенъ въ „прѣдательство“; въ това, че съмъ вилъ „*Богомилъ*“; „земледѣлецъ“ и пр. и пр. — *данни изложени въ едно анонимно клѣветническо писмо.* Той — слѣдователя — вмѣсто да изслуша и напише въ протокола моитѣ напълно оправдаючи ме обяснения, подѣ прѣдлогъ, че ще заминава безъ отпускъ, отказа да извърши възложената му работа. Слѣдъ това, съ мисълъ да бжде избѣгната въроятната отговорность, почнатото безъ никакви изискуеми по т. 174 отъ В. С. З. дѣло се прѣпраща на г-на Военния слѣдователь на 9-та Плъвенска дивизия. Последния закжснѣ, По тая причина жена ми подаде жалби до Г. г. Слѣдователя, Прокурора и Министра военни, съ които като обясни, че наченатото сръщу менъ дѣло е наченато безъ най-елементарнитѣ изискувания на В. С. Процедура, т. е. безъ съблюдене на ст. с. 174, 183, 184 п. 4 и 6, 183, 189, 204, 214, 215, 333, 382, 383, и 385 отъ В. С. Законъ, и че моето орестуване е станало безъ спазване на ст. с. 217, 214, 352, 353, и 387 отъ с. законъ, молихме тѣхнитѣ нареждания. По поводъ на тия жалби Г-нъ Слѣдователя още въ началото на м. ноем. 1913 г. върна сл. д. № 4 въ полка съ *нарѣждане да се произведе дознание, което да му се изпрати — въроятно, за да се ориентира и разбере съ какво се подкрѣпя моето обвинение „главенъ виновникъ и пр.“* Веднага когато жена ми се научава за това слѣдователю нарѣждане лично тя и чръвъ братовчедата ми М. Ивановъ още на 8 ноември се явяватъ при компетентното начальство съ молба да се произведе исканото дознание. Но г-нъ подполковникъ Д. Йосефовъ *накъ отказа да назначи рченото дознание, тѣй както слѣдователя поиска.* Причина на това даде че „това не било тѣхна работа“ и че „въ 34 полкъ нѣмамо подходящъ офицеръ да произведе дознание“. А знае се, че дознанието е дѣйствие, що се извършва отъ единъ полиц. стражаръ, щомъ обвинението е фактъ, който може да се подкрѣпи отъ свидѣтел-

ски или други доказателства. Едва на 22 декември бѣхъ отведенъ въ Плъвенъ на разпитъ при г-нъ Воения слѣдователь. Разпита ме за 1 часъ и заведе сръщу менъ дѣло.

Отъ всичко изложено до тукъ се вижда, че *г-нъ Подполковникъ Димитръ Йосефовъ отъ 34 Тр. полкъ е извършилъ слѣдующитѣ забранени отъ закона дѣйствия*

1. На 25 августъ августъ 1913 г. е издалъ *противозаконна заповѣдъ* за лишението ми отъ свобода, безъ достойни за уважение причини и безъ да има право за това (ст. 217 отъ В. С. З.) — дѣйствие наказуемо по ст. 180 отъ В. Н. Законъ.

2. *Оставилъ е безъ законно движение* подаденитѣ му по законенъ редъ три писмени тѣжби отъ 13, 23 и 25. IX 1913 г. като освѣнъ това ми е възпрятствувалъ да давамъ таква, като на 25 септември ми отне материалитѣ (книги, пера и мастило) съ които азъ по силата на нв ст. 400 отъ В. С. З. трѣбва да разполагамъ — дѣйствие наказуемо по ст. 196 отъ В. Н. Законъ.

На 25 септември 1913 г. ми нанесе оскърбления съ думи, като публично ме нарѣче „*ти си прѣстѣпникъ*“ и пр. дѣйствие което съгласно стат 55 отъ В. Н. Законъ е наказуемо по *статия 234 отъ общо гражданския наказателенъ законъ.*

4. Като въ началото на м. ноември 1913 год. г-нъ Военния слѣдователь повърна книга по сл. д. № 4 и поиска за ориентировка дознание и като г-нъ Подполковникъ Димитръ Йосефовъ не назначи да произведатъ такава, *прѣдинамърено указа противозаконно влияние* та да не може прѣдварителното дирене да върви бърже — дѣйствие забранено отъ ст. с. 262 и 423 отъ В. Н. З и наказуемо по ст. 178 отъ В. Н. Законъ.

Съ всичкитѣ тия противозаконни дѣйствия ми се нанесе и грамна материална щета като търговецъ: подби ми се търговския кредитъ, реноми и честъ. Попрѣчи ми се за вървежа на търговскитѣ операции. Съ една дума, по вината на г-нъ Подполковникъ Д. Йосефовъ ми се нанесе *щета на стойность (10) десетъ хиляди лева*, които по ст. с. 144, 145, 146 и 733 отъ В. С. Законъ, съвокупно ст. с. 62 отъ В. Н. Законъ, трѣбва да ми се заплататъ отъ виновния — Йосефовъ.

Моля да бждатъ призовани като свидѣтели:

1. *Г-нъ Поручикъ Тотеъ отъ 34 Тр. полкъ*, който ще установи кога и кой даде заповѣдъ за арестоването ми.

2. *Подпоручикъ Н. Пинишевъ, Ил. Банковъ, Ст. п. оф. Ц. Данчевъ фелд-фелбеля Аврамъ Бояджишевъ, отъ 34 Тр. полкъ, Христо Тенчевъ отъ с. Жруклери, Илия Димитровъ отъ с. Тепава, Василь Къччевъ и Никола Ивановъ отъ с. Горно-Павликени — Ловешко*, отъ показанията на които ще се установи, че подаденитѣ ми на 23, 23 и 25 септември жалби сж дадени по законенъ редъ, че защото съмъ подалъ тия жалби ме нарече „прѣстѣпникъ“ и че даде заповѣдъ да ми се отнематъ книгитѣ, перото и мастилото, за да не мога да пиша жалби — като заповѣда тая му наредба да се прѣдава на идящитѣ караулни началници.

3. *Г-нъ Полковникъ Г. Георгиевъ, Г-нъ Майоръ Григоровъ* слѣдователь при 9-а Пех. Плъв. Дивизия, *Г-нъ Поручикъ Сирсо Стечевъ и Г-нъ фелд-фелбеля Аврамъ Бояджишевъ*, отъ 34 пѣх. Тр. полкъ отъ показанията на които ще се установи какво слѣдственото дѣло № 4 или частъ отъ него е потърнато още въ началото на м-цъ ноември 1913 г. съ нареждане отъ г-нъ Воения слѣдователя да се произведе дознание и му се прати, и че подполковникъ Д. Йосифовъ не назначи това дори до 22 декември 1913 година.

Освѣнъ това по силата на ст. с. 315, 317 и 322 отъ В. С. З. моля да бжде изискувано прѣкраченото дѣло № 4 *при разглежанието на което ще бждатъ разяснени много важни въпроси.*

Относително гражданскитѣ искъ, когото заявявамъ сега и ще подържамъ въ сжда по силата на ст. 732 ал. 2 отъ В. С. Законъ моля да бжде

постановено че имамъ право да завѣда дѣло по граждански редъ, тѣй както ст. 62, ал. 2 отъ Военно Наказателния законъ постановява.

Виновния да бжде осжденъ на всички сждебни разноски — ст. 733 ал. 3 отъ В. С. Законъ.

Съ почитание: *Б. Вълевъ.*

СКРЪБНА ВЪСТЬ

16-и, 17-и и 18-и юлий 1913 год. — Тъкмо една година отъ врѣмето, когато доблѣтнитѣ български синове, покрити съ рани, съ последни усилия отбиваха струпалитѣ се отъ вси страни удари върху България, съ послѣденъ отчаянъ напоръ българскитѣ желѣзни мишци притиснаха здраво въ Пирина цѣлата Гръцка армия. Самотнитѣ гробове при гр. Мехомия и „Прѣдѣла“ сж сега, обаче, единственитѣ нѣма свидѣтели за геройски загиналитѣ ни другари Плъвенци:

Подполковникъ Спирдоновъ Григоръ отъ гр. Севлиево, командиръ на 4-та дружина, убитъ на 17-и юлий, въ мѣстността „Прѣдѣла“ при гр. Мехомия.

Подпоручикъ Станковъ Димитръ отъ гр. Варна, мл. офицеръ отъ 2-ра рота; убитъ на 17 юли, при „Прѣдѣла“.

Запасния подпоручикъ Найденовъ Анко отъ гр. Плъвенъ, мл. офицеръ отъ 3-та рота, починалъ отъ рани на 19-и юлий въ гр. Мехомия.

Запасния Ст. Подофицеръ Гето Цвѣтанъ Курташевъ отъ с. Долни Джбникъ, убитъ на 17 юлий при „Прѣдѣла“.

Убити още 4 младши подофицери и 67 ефрейтори и редници.

Скжпи другари,

Въ страшната кървава драма, вий отидохте сръщу смъртѣта храбро и съ блага надежда, че спасявате нещастното си Отечество.

Но и още безкрѣстни гробове, останали далечъ въ вражески рѣжъ при Одринъ, Чаталджа, Акаланъ, сочатъ имена на герои — непрѣжалими другари, сложили кости съ усмивка на уста въ епическата борба на българското плѣме за освобождение на брата — робъ.

Не безъ велика скръбъ ще спомняме за доблѣтнитѣ Плъвенци; *Капитанъ Георгиевъ Стоянъ* отъ гр. Панагюрище, *Командиръ* на 5-та рота, убитъ на 5-й ноември 1912 г. при с. Чанакча (Чаталжа).

Капитанъ Букорещлиевъ Иванъ отъ гр. Ловечъ, командиръ на 15-та рета, починалъ отъ рани на 6-и ноември 1912 г. въ с. Акаланъ.

Подпоручикъ Драгиевъ Драго отъ гр. Нова-Загора, командиръ на картечната рота отъ 53-и пѣх. полкъ починалъ отъ рани при гр. Одринъ на 15-и мартъ 1913 подина.

Подпоручикъ Сжбевъ Димитръ отъ гр. Пирдопъ мл. офицеръ отъ 11-а рота, починалъ отъ рани на 6-й ноември въ с. Акаланъ.

Зап. Подпоручикъ Стояновъ Александръ отъ гр. Плъвенъ, м. л. оф. въ 6-та рота убитъ на 5 ноември 1913 г. при Чататалжа.

Подпоручикъ Илиевъ Гено отъ гр. Плъвенъ мл. офицеръ въ 4 рота, починалъ отъ холера на 12 ноември 1912 г.

Подпоручикъ Чачевъ Стефанъ 11-а рота отъ 53-и пѣх. полкъ отъ гр. Севлиево, умрѣлъ при гр. Одринъ

Подпоручикъ Моновъ Димитръ отъ гр. Плъвенъ отъ 8-ма р. на 53-и пѣх. полкъ, приведенъ въ 60-и полкъ и убитъ на 17/VII-1913 год.

Портупей юнкеръ Ангеловъ Никола отъ гр. София, отъ 11-а рота умрѣлъ отъ холера на 16-й ноември 1912 год., при с. Акаланъ.

Зап. ст. под. Дочовъ Иото Найденовъ 2 — а рота отъ с. Беглежъ Плъвенско, убитъ на 16/X-1912 година при гр. Одринъ.

Зап. ст. под. Александръ Тодоровъ 1-а рота отъ гр. Плъвенъ, убитъ на 4-и ноември 1912 год. при Чаталжа.

Зап. ст. под. Георгиевъ Александръ Кировъ 10-а рота, отъ гр. Плъвенъ, убитъ на 4-и ноември 1912 год. при Чаталджа.

Ст. под. Русановъ Иорданъ Аврамовъ 8-а рота отъ гр. Плъвенъ убитъ на 4. ноември 1912 година при Чаталджа.

Зап. мл. под. Орашки Мито Симионовъ 13-а рота отъ с. Махлата Плъвенско, убитъ на 4. ноември 1912 год. при Чаталджа.

Ст. под. Георгиевъ Илия Таневъ, 7-а рота, отъ с. Гигенъ Никополско, починалъ отъ холера на 13. ноември 1912 година при Чаталджа.

Ст. под. Поповъ Павелъ Симеоновъ 3-а рота, отъ гр. Плъвенъ, починалъ отъ холера на 11. ноември 1912 година при Чаталджа.

Ст. под. Николовъ Парашкева Цвѣтановъ, отъ гр. Плъвенъ, починалъ отъ болѣсть на 3. мартъ 1913 години въ гр. Чорлу.

Зап. ст. под. Юрданъ Кочовъ, 4-а рота отъ 53 пѣх. полкъ, отъ гр. Плъвенъ, убитъ на 12. мартъ 1913 година при гр. Одринъ.

Ст. подоф. Иванъ Радевъ, 15-а рота осъ 53 полкъ, отъ село Микре Ловчанско, починалъ отъ холера на 29. ноември 1912 год. при гр. Одринъ.

Ст. под. Кръстю Матевъ, (музиканската команда) отъ 53 полкъ отъ Плъвенъ, починалъ отъ холера на 20. мартъ 1913 год. при гр. Одринъ.

Сан. ст. под. Илия Стояновъ, (сан. команда) отъ 53 полкъ отъ гр. Плъвенъ, починалъ отъ холера на 20. мартъ 1913 год. при гр. Одринъ.

Ст. под. Бойчо Тошевъ, (музик. команда) отъ 53 полкъ отъ с. Реселецъ, Бѣлослатинско, починалъ отъ холера на 20. мартъ 1913 год при гр. Одринъ.

И убити и починали 26 мл. подофицери и 503 ефрейтори и редници отъ 4-й пѣх. Плъвенски полкъ и 9 мл. подофинери и 207 ефрейтори и редници отъ 53-й пѣх. полкъ.

Най-храбри отъ храбритѣ!

Вий умрѣхте, оставяйки Отеството велико, ако и за малко. Вий непрѣживѣхте непоносимата тѣга като насъ — свидѣтели на разграбванито му.

Почивайте спокойно, Герой — мжченици! За гробъ на храбърци, като васъ, ще служи цѣлата българска земя, а скжпи помѣни ще ви бждатъ изрѣзани не само на мряморъ, а и въ всички български сърца.

А вий, майки, плачете за загубенитѣ си синове и прѣвъ сълзитѣ на отчаянието, нека проблѣсва въ васъ чувството на гордостъ, че се родили такива доблѣстни синове.

На младото пѣкъ поколение, нека юнашката смъртъ на героитѣ служи за идеаль — защото идатъ дни за нова борба и страшна отплата.

Лека ви прѣстъ, мили другари! . . .

Въ недѣля, на 20 юли, слѣдъ отпускъ на църквата, въ гр. Плъвенъ на площада при градския паметникъ, ще се отслужи панахида за упокоение геройскитѣ имъ души.

Умоляватъ се всички тѣхни другари, близки и тѣзи, които искатъ да имъ дадатъ заслужената почитъ, да присжтствуватъ на панахидата.

Отъ Офицеритѣ, подофицеритѣ и войницитѣ на 4-й пѣхотенъ Плъвенски на Н. Ц. В. Пр. Кн. Търновски полкъ.

ХРОНИКА.

Печални перспективи за бъдещото на Балканите. Войната между Австрия и Сърбия почна от 15 юли т. г. Австрия отдавна директно повод да омаломощи съседката ни Сърбия го намъри въ убийството на Фр. Фердинандъ. Днес вече тя е въ война. Българск. столицата на Сърбия е въ Австрийски ржѣцъ. Нашата бивша „сюзница“ днес изпитва желѣзния юмрукъ на мощната си неприятелка. Съюзътъ на Сърбия съ Гърция и Романия не ѝ дава никаква надежда и гледайки въ прѣдсмъртна агония къмъ далечия сѣвѣръ, тя чака помощъ . . . Ше я получи толкова колкото ний, българитѣ, я имахме прѣвъ 1913 година. Ние, като бълѣжимъ настоящето, не се радваме на хорското нещастие на цѣль народъ, който днес е осъденъ на изчезване! Не парадирате съ настоящето си искрено заявление, а идемъ да подчертаемъ, че когато единъ народъ има луди водачи, кормчии, винаги ще го водятъ къмъ самоуничтожение. Историата ни дава страници за миналото на много племена и народи свършили така катастрофално, благодарение на водачи грандомани и безумни. Днесъ сръбския народъ се намира къмъ пълното си политическо изчезване отъ картата на балканския полуостровъ. Какво, обаче, очаква и другитѣ отъ сѣщия балканъ, това не смѣтаме даже да помислимъ. Въ тоя трѣвоженъ часъ и за нашия, български народъ, има що да се мисли. Това трѣбва да сторятъ водачитѣ народни, ала всички! Въ тоя часъ не трѣбва да има правителство и опозиция! Това дано бжде схванато гдѣто трѣбва. Трѣвостъ и политически нюхъ е нужденъ!

Съобщение отъ редакцията. Вѣстника ни бѣ спрѣлъ излизането си за нѣколко врѣме, защото нѣкои членове отъ редакционния комитетъ, бѣха ангажирани съ друга неотложима своя работа, сега вече той ще почне да излиза редовно.

Просимъ извинение отъ читателитѣ си.

Лични. Окржния ветераненъ лѣкаръ г-нъ Хасекиевъ по собствено желание напуца своя постъ, като на негово мѣсто е назначенъ г-нъ Д-ръ Райновъ, който вече е поелъ длѣжността.

Канализация или електрическо осветление на гр. Плевенъ. Пролитни дѣждове се излѣха въ цѣлата страна и не малко поврѣди причиниха на населението. Въ гр. Плевенъ поврѣдитѣ сѣщо сж чувствителни. Рѣката, която минава прѣвъ града придоде и пакоститѣ, които стори сж значителни.

Прѣди врѣме въ в. „Дума“ имаше редъ статии по въпросътъ за канализацията на града и електрическо осветление, ала и до днесъ не излѣзе никой специалистъ инженеръ да обѣли зѣбъ, като даде мнѣнието си. Прѣди нѣколко дена четохме въ ежедневната преса кореспонденция, въ която се разправяше, че общинскиятъ сѣвътъ делегиралъ контролъора на общината, Цв. Бояджиевъ въ Варна, да изучи условията за електрическото осветление на града. Не знаемъ до колко това е така и какъ схващатъ интереситѣ на града общинскиятъ сѣвътъници, ала чудното е, че говорятъ за електрическо осветление, когато града тъне въ мръсотии и водитѣ отъ пороитѣ заплашватъ да отвлекатъ даже общинскиятъ сѣвътъници изъ бостанитѣ подъ града, ако не помислятъ за канализация на града, та послѣ за луксозното електрическо осветление. Прѣди всичко, господа общински сѣвътъници, помислете за полезното и налѣжаще потребното — канализацията, а послѣ за комфортно осветление. Очакваме да дадемъ мѣсто на мнѣния по подигнатия въпросъ въ колонитѣ на в. „Дума“.

Инциденти на българо-ромънската граница. Ежедневно печата дава извѣстия за сблъсквания на нашитѣ съ ромънскиятъ гранични войници. Нашитѣ убиватъ ромънски войници и обратно. До какъвъ край ще до-

ведатъ тия аномалии, не може да се каже, ала фактъ е, че „храбритѣ потомци на Траяна“ сж полудѣли. И какъ, иначе, да обяснимъ нахалството и на печатъ и на обществото въ тая провинция кждѣто още отъ врѣмето на Римския императоръ Траяна сж се изпращали на заточение лудитѣ и размирни опасни елементи, отайка на най-вулгарни крадци, подли убийци и апашии.

Курсъ по пирогрфия. Настоятелството на женското благотворително Д-во „Пробуждане“, е имало добрата идея да открие курсъ по пирогрфия и рисуване. Курсъ ще завежда художника — декораторъ, Г-нъ Михаилъ А. Мечкуевъ, свършилъ художественото училище въ София и работилъ при добри художници въ Америка.

Г-нъ Мечкуевъ ще застѣпи най много старобългарска орнаментика и композиция и шевици върху платъ, коприна, кожа и дърво.

Ний не можемъ да не похвалимъ настоятелството на д-вото за тази му добра инициатива, като сѣще врѣмено прѣпорѣчваме на нашитѣ съгражданки да използватъ този курсъ.

Записванията ставатъ отъ 9—12 и 2—6 всѣки денъ въ Дѣвическата гимназия, кждѣто се и помѣщава курса.

Комаревска Селска Община.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 607.

с. Комарево, 3 юли 1914 год.
Комаревското Селско Общинско Управление, Плевенско, чрѣвъ настоящето си на основание протоколъ № 7 ст. V и протоколъ № 8 стр. II обявява на интересующитѣ се, че на 10/VIII 1914 год. отъ 2—5 часа подиръ обѣдъ въ канцеларията на общинското управление ще се произвѣдатъ търгове.

1) За прѣхрана на общинскитѣ расплодници прѣвъ н. г. стойностъ 150 лева;

2) Прихода отъ общинския доходъ „Интизапа“ и „крѣвнината“ за прѣвъ 1915 год., съ първоначални цѣни: „интизапа“ 150 лева, „крѣвнината“ 15 лева;

3) Прѣхраната общинскитѣ расплодници за 1915 год. за стойностъ 250 лева;

4) Доставка на отоплителенъ материалъ за общината за 1915 год. за сумата 300 лева;

5) Форменното облѣкло за общинската стража за стойностъ 250 л.

6) Канцеларскитѣ потребитѣ за общината за 1915 год. за стойностъ 300 лева; и

7) Отдаване на наемателъ нивата „Костовъ долъ“ отъ 200 декара отъ 1/I 1915 год. до 31/XII 1916 г. Искания залогъ е 5%.

Желающитѣ да се явятъ на горната дата и взематъ участие въ горнитѣ търгове трѣбва да се съобразятъ съ прѣдисанията на чл. 11—13 отъ „закона за общественитѣ прѣдприятия“.

Тържнитѣ книжа сж въ общината. (подп.) Кметъ: Т. Николовъ.

Секр.-Бирникъ: М. Дечевъ.

ВЪРНО:

Сер.-Бирникъ: М. Дечевъ.

Мар. Тръстен. Училищ. Настоятелство

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 18.

с. Мар. Тръстенъ 16/VII 1914 г.

На 26 юли 1914 година, отъ 2 до 5 часа подиръ обѣдъ, въ канцеларията на общинското управление ще се произведе публиченъ търгъ съ тайна конкуренция пристройка на двѣ класни стаи къмъ централното основно училище въ с. Мар. Тръстенъ Плевенска околия.

Първоначалната оцѣнка на прѣдприятието възлиза на 12400 лв.

Искания залогъ за правоучастие въ търга е 5% върху първоначалната оцѣнка.

Членове 11 и 12 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия сж задължителни за конкурентитѣ.

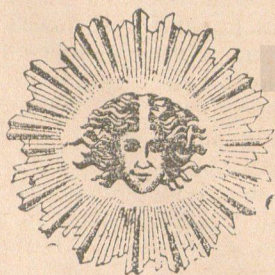
Тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларията на окржната постоянна комисия.

Прѣд. на Учил. Н-во: С. П. Доровски.

Секр.-Гл. Учитель: Ц. Кръстевъ.

ЛЕ СОЛЕЙ

ЛЕ СОЛЕЙ

ЛЕ СОЛЕЙ

Французко Осигурително Др-ство
ЗА ЖИВОТЪ

Подчинено на държавния контролъ.

Дружественъ капиталъ 12 милиона лв. Резерви фондове 82 1/2 мил. лв.

Осигурителни капитални 820 милиона лева.

Изплатени суми на осигуренитѣ 107 милиона лева.

Недвижими имоти собственостъ на Дружеството: 10,333,239 лева.

На населението отъ Плевенски окржгъ, а особено на всѣки глава на сѣмейството, самоборящъ се за прѣпитанието членъ на обществото, обрѣщаме благосклонното внимание върху тѣй налѣжащата въ сегашно врѣме необходимостъ отъ застраховка върху живота ни, чрѣвъ която освѣнъ другитѣ прѣимущества, всѣки застрахованъ постига и двояка цѣль:

1. Гарантира правилното сжществуване на най-милитѣ си и близки до сърдцето му членове на сѣмейството му, въ случай на прѣждеврѣмenna смъртъ и

2. Осигурява своето собствено сжществуване, било при неочаквани търговски несполуки, било при извънредни политически събития или при напрѣдната старческа възраст, която малко произвежда, а много изразходва. . .

И когато рѣшите да сключите застраховка върху живота си, не изпуцайте да изучите и се запознаете съ условията на дѣйствующето при грамаденъ успѣхъ въ България Французкото Застрахователно Дружество за животъ „ЛЕ СОЛЕЙ“.

Името, емблемата, либералнитѣ общи условия, грамадниятъ основенъ капиталъ, многомилонитѣ резервни фондове на което не могатъ освѣнъ да Ви вдѣхватъ безгранично довѣрие и да Ви накаратъ да го прѣдпочитате.

За всѣкакви свѣдѣния и упѣтвания, отнесете се до Дирекцията за България въ София, жгѣла на Улицитѣ: „Търговска“ и „Лега“ или до г-нъ Боянъ Вацовъ, главенъ инспекторъ анвизиторъ и до агента за градъ Плевенъ г-нъ Никола Господиновъ.

3—10.

ПРОДАВА СЕ къща въ VIII кварталъ. Къщата е двуетажна съ дюгенъ, има 4 стаи, коридоръ и около 700 квадратни метра празно мѣсто. Има и пристройка съ 8 стаи. — Къщата е на ул. Александровска и Безимена.

Споразумение: Ангелъ М. Мариновъ. 4—5

ВЪ СЕЛО ДЕРВИШКО — Никополско се продава или дава подъ наемъ воденица отъ три камъка съ локомобилъ. Воденицата е солидна постройка и 4 декара мѣсто. Прѣстѣта е анализирана и е годна за тухлярска индустрия.

4—5

Споразумение: Ангелъ М. Мариновъ.

ХУДОЖНИЧКА прѣдава частни уроци по рисуване съ блажни, акварелни бои и моливъ.

1—5

Споразумение: Ан. М. Мариновъ.

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ или се продава съ изплащане на срокове при солидни гарантита — кундуржихския магазинъ „Лондонъ“ до аптеката на Г. х. Стефановъ.

4—5

Споразумение: Ангелъ М. Мариновъ.

Лачевъ & Мариновъ

Прѣдприятия, Прѣдставителство

Комисиона.

Извѣстяваме на своитѣ клиенти, че за сезона на пристигатъ голѣмъ комплектъ жетварки, ярмомълки, триори и вършачки бензинови и парни. Сжщо и всички други дръбни машини нуждни за земледѣлеца.

Цѣни и условия най-износни.